

Яке то щастя — ремонт

Лариса Письменна

До Максимка прийшло щастя. Що таке щастя, дорослі чомусь не розуміють. Зате добре розуміє Максимко.

По-перше, на нього ніхто не гримає, що насмітив чи не поскладав свої речі на місце. Яке там місце, де воно? Його просто не стало. Геть усе чисто позапихали в мішки та клумаки, книжки позав'язували в стоси, а весь непотріб — його набралася ціла гора, татко з Максимком повитягали на пустир і підпалили. Максимко весело танцював навколо високого вогнища, а татко соромився танцювати.

По-друге, всі меблі позсовували на середини кімнат, і Максимко завиграшки міг вилізти на найвищу шафу. Дуже просто: по мішках та клумаках — нагору. Ще й униз з'їжджати можна. Здорово! Лише на одну книжкову шафу Максимкові зась. І не тому, що не залізе, а тому, що мама суворо заборонила. Бо на цю шафу вона поставила велику банку вишневого, ще торішнього, варення, котре Максимко так любить.

— Не смій дертися на цю шафу! Брудними руками у варення полізеш, знаю тебе.

Нехай! На ту шафу Максимко не вилазить. Під нею татко чемодани розклав, накрив їх всякими ковдрами і тепер спить уночі. А мама з Максимком сплять на балконі, бо літо. І то дуже цікаво. Якби не цей ремонт, спати б Максимкові на своєму ліжку, а не на балконі.

По-третє, Максимкові до всього ще й неймовірно пощастило, бо він захворів. Не дуже, а саме так, аби можна було не йти до дитячого садка, а розважатися вдома посеред усієї цієї розкоші, яку татко з мамою називають красивими словами — "капітальний ремонт". Правда, мама всім знайомим скаржитися, що капітальний ремонт гірше пожежі. Пожежі Максимко ще не бачив, тому не може зважити: краща пожежа за капітальний ремонт чи ні.

По квартирі човгали незнайомі дядьки з дуже поважним виглядом. Вони ніколи не посміхалися, принаймні Максимко цього не бачив. Татко з мамою, здається, їх побоювалися, бо розмовляли з ними страшенно лагідно і навіть ніби жалібно. Якби Максимко так розмовляв у дитсадку, то йому ніколи б не дорікали за невічливість. Дядьки люто шкребли стіни, суворо місили сірий розчин у Максимковій старій ванночці, рішуче ліпили до стін кухні та у ванні блискучі кахлі. Тільки тоді лагіднішали їхні суворі обличчя, коли мама їх годувала та ставила на застелений газетою стіл пляшку горілки. До жодних найдорожчих гостей мама, здається, так приязно не посміхалася, як до цих неговірких дядьків майстрів.

Максимко завжди знав, що його татко дуже поважна людина. До татка часто приходили люди — молоді й зовсім старі. Вони розмовляли про всякі розумні речі, такі розумні, що Максимкові годі було втямити, про що вони говорять. Татко повагом перегортав сторінки в отих папках, що вони йому приносили. Сторінки були геть задруковані на машинці або записані від руки, татко щось там підкреслював, кивав або

хитав головою. А ті люди уважно-уважно слухали, боялися проґавити бодай одне таткове словечко. Еге, Максимкового татка дуже поважали.

Але то було до ремонту. Зараз до нього ніхто не приходить, — татко по телефону каже, що немає куди приходити. І взагалі, татко страшенно змінився. Раніше він був такий високий, плечистий, поважний, а зараз якось ніби зменшився, зіщулювся і голос потоншав. Ще й метушливий якийсь став. З дядьками майстрами розмовляє тільки ласкаво, аж у очі їм зазирає. Максимкові здається, що татко до них підлещується. Коли йому дядьки щось наказують, то татко біжить підтюпцем, як ніколи до того не бігав.

Якось уночі Максимко прокинувся на своєму балконі. Мама поряд не було, зате лунав її сердитий голос із кімнати. Там вона сварилася з татком.

— Ти повинен піти до Дмитра Якимовича, — наполягала мама твердим голосом. — Він може все.

— Але не можу я! Зрозумій, мені не дозволяє моя гідність, — боронився татко теж твердим голосом.

— Про яку гідність зараз можна розводитись, коли зривається ремонт — не вистачає кахлів. А де їх нам іще дістати? Без Дмитра Якимовича ми не згорнемо цього проклятушого розгардіяшу.

— Шахрай він, твій Дмитро Якимович! — аж зверескнув татко. — Покидьок! — Він уже майже плакав. — Досить з мене й того, що майстри сіли на голову та поганяють. Я, що не кажи, а людина! Ще людина!

Татко, мабуть, аж підскочив на своїй постелі, бо чемодани під ним розсунулися, а гора клунків, яка височіла поруч, розсипалася й завалила татка. Бо, коли вбіг до кімнати Максимко, сама таткова голова визирала з-під завалу. Розкидаючи клунки, татко спересердя штовхнув шафу, банка з варенням і перекинулась...

Ой, що то було! Татко стояв увесь червоний од вишневого варення, мама не витримала, затулила лице й почала голосно чи то ридати, а чи сміятися, а Максимко не знав, чого йому дужче шкода: татка чи варення. Вони з мамою насилу його відмили, бо до ванної дядьки заборонили рипатись.

Бувало й таке, що дядьки, не попередивши, зникали на декілька днів. Тоді мама аж плакала з горя і запевняла, що цей ремонт ніколи в житті не закінчиться. А чого плакати? І нехай би ніколи не кінчався, а з ним не кінчалося б і Максимкове щасливе життя.

Дні минали та й минали собі. Максимко давно одужав і з дитсадка щодуху поспішав додому: адже ніде не було так цікаво, як тепер удома! Ну й що з того, що він уляпався в розчин? Зате став схожий на самого дядька маляра! Ну, втопив ненароком ключа від квартири в банці з білилами, якими дядьки фарбували вікна й двері. Чи він хотів? І сам того не помітив. Таткові довелося замовляти нового ключа. Зате коли на дні банки з білил знайшли старий і одмили його ацетоном, у них став ще один ключ, до того ж не зайвий, а дуже потрібний, бо нового ключа татко примудрився спустити у сміттєпровід разом із половиною чиеїсь докторської дисертації. Він спохопився аж через день і довгенько по тому не наважувався підходити до телефону.

А оце вчора вони з татком обоє влипли в свіжопофарбовані двері, а мама сварилась, бо вона чомусь ніколи ні в що не влипає. Якось так вона вміє проскакувати, а татко з Максимком не вміють.

Щоб менше мати справу з дверима, Максимко вирішив гратися в кімнаті. Він знайшов дошку, загорнуту в газету, й трошки походив по ній. А та дошка візьми та й трісни... Хіба ж він знав, що то не дошка, а скло від книжкових полиць?

Якби татко не ходив такий затурканий, а мама не так хвилювалася, то все було б якнайкраще. Бо що там не кажіть, а, мабуть, не кожному випадає жити так весело та щасливо, як Максимкові.

Одне його непокоїть: а що, як мама помиляється і цей капітальний ремонт таки колись закінчиться, а з ним закінчиться і Максимкове щастя?